

Ανοιχτή επιστολή γνωριμίας

Στοιχεία

Επώνυμο : Μουζάκης

Όνομα : Βασίλειος

Έτος γέννησης : 1968

Οικογενειακή κατάσταση : Έγγαμος με την Αγγελική Πανουσοπούλου με την οποία αποκτήσαμε τέσσερα κορίτσια την Αφροδίτη, την Δήμητρα, την Δέσποινα και την Βασιλική.

Κάτοικος : Αγ. Στεφάνου Αττικής , Πάρνηθος 58 Τ.Κ. 14565

Επικοινωνία - e-mail : bmouzakis@gmail.com (επειδή δεν το βλέπω καθημερινά αν επείγει η επικοινωνία παρακαλώ καλέστε στο 2109635012 ή στείλτε SMS στο 6932777188)

Εκπαίδευση

Πτυχιούχος Πανεπιστημίου Πατρών σχολής θετικών επιστημών τμήματος Μαθηματικών.

Εμπειρία

Παράλληλα με τις σπουδές μου τους καλοκαιρινούς μήνες εργαζόμουν στην ιδιωτική παιδική κατασκήνωση : «Το Χαρούμενο Ακρογιάλι» στο Σούνιο Αττικής ανερχόμενος στην ιεραρχία μέχρι τη θέση του υπαρχηγού.

Υπηρέτησα στον Ελληνικό Στρατό στο σώμα του Πεζικού ως Επιλοχίας με ειδικότητα τα βαρέα όπλα.

Αμέσως μετά και για δυο χρόνια συνεργάζομαι με τα μεγαλύτερα φροντιστήρια των περιοχών του Ιλίου και του Κόκκινου Μύλου ως καθηγητής Μαθηματικών και συνεχίζω την καλοκαιρινή εργασία μου στην προαναφερθείσα παιδική κατασκήνωση στην θέση του προϊστάμενου οργάνωσης τη μια χρονιά και υπεύθυνος λογιστηρίου την άλλη με στόχο τη ολική γνώση των τμημάτων της επιχείρησης ώστε να αναλάβω την συνολική διεύθυνσή της. Δυστυχώς η επιχείρηση αν και υγιής, υγιέστατη για την ακρίβεια, «μεταφέρθηκε» από τους ιδιώτες ιδιοκτήτες της στο συνδικαλιστικό όργανο του υπουργείου οικονομικών που τη λειτουργεί μέχρι σήμερα προς όφελος των υπαλλήλων του εν λόγω υπουργείου μόνο, με τους γνωστούς τρόπους διοικητικής και οικονομικής διαφάνειας. (Λεφτά για τα παιδιά τους υπάρχουν!!!)

Στη συνέχεια σε συνεργασία με την σύζυγο μου Αγγελική, της οποίας η διαδρομή είναι τουλάχιστον ισάξια αλλά τι να λέμε τώρα δεν βάζει υποψηφιότητα οπότε θα συνεχίσουμε με τη δική μου, ιδρύω, χωρίς καμία οικονομική στήριξη, από το μηδέν φροντιστήριο στη περιοχή των Αχαρνών και για δύο χρόνια εργάζομαι το πρωί σε ιδιωτικά σχολεία. Η ραγδαία αύξηση του φροντιστηρίου με απορροφά και τα επόμενα δέκα χρόνια ασχολούμαι αποκλειστικά στο φροντιστηριακό χώρο κατακτώντας διακεκριμένη θέση. Στην πορεία αυτή παράλληλα συμμετέχω στην ίδρυση άλλων τριών φροντιστηρίων στις περιοχές Αγ. Παρασκευής, Ν. Σμύρνης, Ν. Φιλαδελφίων Αττικής δημιουργώντας μια αλυσίδα συνεργαζόμενων φροντιστηρίων μεταδίδοντας τους την εμπειρία, το υλικό, την οργανωτική τεχνογνωσία και κυρίως την πιστοποίηση ποιότητας υπηρεσιών εκπαίδευσης (ISO) την οποία αποκτήσαμε με την σύζυγό μου, στη φροντιστηριακή μας ναυαρχίδα των Αχαρνών, με πολλές θυσίες λόγω

έλλειψης προϋπάρχουσας εμπειρίας ανάλογων προσπαθειών στο χώρο, μιας και μόνο δύο φροντιστήρια είχαν καταφέρει να ολοκληρώσουν παρόμοια προσπάθεια σ' όλη την Ελλάδα και φυσικά δεν τους έπαιρνες λέξη. Η μεγαλύτερη όμως θυσία ήταν αυτή της στέρησης της οικογενειακής συνύπαρξης με τις τρεις κόρες μας, το πρωί παιδικοί σταθμοί – σχολεία αυτές, το μεσημέρι ως τα μεσάνυχτα πολλές φορές στη δουλειά εμείς. Η γονεϊκή σχέση είχε αντικατασταθεί από τη συμπαθέστατη κατά τ' άλλα γυναίκα που τα φύλαγε. Μαθαίνουμε για τα κίνητρα της κυβέρνησης για την αντιμετώπιση της υπογεννητικότητας, θεωρούμε ότι τί τρία τί τέσσερα παιδιά δεν θα είχε και πολύ διαφορά (δεν φανταστήκαμε ότι ο νομοθέτης δεν όρισε το νούμερο τέσσερα τυχαία ως όριο παιδιών για να ξεχωρίσει τους πολύτεκνους-δεν ήξερες δε ρώταγες) και αποφασίζουμε να αλλάξουμε πλεύση κάνοντας ένα παιδί ακόμα (άσε που μπορεί να ήταν και αγόρι), να θυσιάσουμε την επαγγελματική μας πορεία και να διοριστούμε στο δημόσιο με πολύ λιγότερα χρήματα αλλά τουλάχιστον με αξιοπρέπεια χωρίς να επισκεπτόμαστε, και να μας πιάνει η μέση μας από τα σκυψίματα, τα διάφορα γραφεία πολιτικών και συνδικαλιστικών παρατάξεων. Αυτό το τελευταίο δεν το χώνεψε ποτέ η ΟΛΜΕ κι όχι μόνο.

Διορίζομαι στη δημόσια δευτεροβάθμια εκπαίδευση προ 7-ετίας και αμέσως καταλαβαίνω την αναγκαιότητα οργάνωσης και συσπείρωσης των πολύτεκνων εκπαιδευτικών αφού για τα περισσότερα διοικητικά προβλήματα του σχολείου φταίνε τα ευνοϊκά μέτρα υπέρ των πολυτέκνων που συν τοις άλλοις χαρακτηρίζονται και ως ανεπαρκείς εκπαιδευτικοί, μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου, λόγω φόρτου υποχρεώσεων και ευθυνών τον οποίο φόρτο βέβαια ξεχνούν σε κάθε άλλη περίπτωση αφού δεν τους κάνει ως επιχείρημα και το αντικαθιστούν με το κι εμείς παιδιά μεγαλώσαμε. Συμμετέχω λοιπόν μαζί και με τους υπόλοιπους συναδέλφους πολύτεκνους στην ίδρυση της ΠΕΝΕΠ παίρνοντας μέρος στο πρώτο διοικητικό συμβούλιο και προσπαθώ να δρομολογηθούν όσο το δυνατόν καλύτερα το καταστατικό και οι πρώτες εκλογές. Συγχρόνως αρχίζει η ιδιόκτητη κατασκευή της κατοικίας μας στον Αγ. Στέφανο και οι απαιτήσεις είναι δυσβάσταχτες σε οικονομικό, σωματικό και ψυχολογικό επίπεδο μιας και τους περισσότερους μηχανικούς και τους μάστορες πρέπει να τους αντιμετωπίζεις κρατώντας σκεπάρνι (και να το πετάς καμιά φορά) οπότε η συμμετοχή μου στις δραστηριότητες του συλλόγου ήταν εκ του μακρόθεν. Θεωρώ όμως ότι οι συνθήκες πλέον δεν δικαιολογούν την απουσία κανενός και ότι πρέπει να δράσουμε με κάθε τρόπο και δύναμη που έχει ο καθένας μας γι αυτό συμμετέχω και εγώ σ' αυτή τη διαδικασία πιστεύοντας στη δύναμη των πολυτέκνων που πρέπει να βάλουν μόνοι τους πάτο στο βαρέλι και όχι να περιμένουν το «φιλοδώρημα» του κάθε διορισμένου γραφειοκράτη ενώ δικαιούνται τα «συμφωνημένα». Ως άλλη τρoίκα, λοιπόν που τους πιστώνουμε με χρόνο, χρήμα, ξενύχτια, πόνο και άλλα ανεπιστρεπτή βάρη ας τους εγκαλέσουμε στην τάξη και ας τους παρατηρήσουμε δεικτικά και χωρίς ενοχές «κρατήστε τις δεσμεύσεις σας», «τηρήστε τις υποχρεώσεις σας», «διασφαλίστε τα υπογεγραμμένα συνταγματικά κίνητρα» που προφανώς δεν παίρνονται πίσω μονομερώς όταν οι πολύτεκνοι δεν έχουν την ανάλογη δυνατότητα αλλαγής πλεύσης, διαφορετικά ..... πρέπει να γίνουμε Παλαιστίνη όπως είπαμε στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας δια στόματος του Προέδρου των πολυτέκνων και δε νομίζω κατ' ουσία να διαφωνούσε κανείς μας.

Με αυτό θα κλείσω γιατί πιο μεγάλη σημασία και από την εκλογική διαδικασία σε μια ομάδα έχει η ανταλλαγή εμπειριών. Η καταγωγή μου από την μητέρα μου είναι από τα Καλάβρυτα της Αχαΐας. Τα Καλάβρυτα της επανάστασης του 1821 που πρόβλεψαν, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους κατοίκους της Πελοποννήσου, την ανειλικρινή, δόλια και εξολοθρευτική πρόσκληση του κατακτητή Χουρσίτ Πασά ο οποίος είχε για στόχο την κατάσβεση της επαναστατικής διάθεσης των Ελλήνων, βιβλίο Ιστορίας Στ' Δημοτικού. Αλλά και τα μαρτυρικά Καλάβρυτα του 1943 με τους 1300 εκτελεσθέντες άντρες άνω των 15 ετών και την προσπάθεια παράδοσης στις φλόγες των γυναικών και των παιδιών μέσα στο Δημοτικό σχολείο ενώ είχαν ήδη κάψει όλα τα σπίτια, αφού όμως πρώτα για μέρες ολόκληρες επιχειρούσαν στην περιοχή μένοντας και τρώγοντας στα καλύτερα σπίτια, αποκλείοντας όλα τα περάσματα από και προς την πόλη, αρπάζοντας με το ζόρι τεράστιες προμήθειες υπέρ του Γερμανικού στρατού και διαβεβαιώνοντας τους δημογέροντες ότι δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα αν είναι «καλά παιδιά». Σ' αυτό το σημείο η αντίφαση κορυφώνεται με την απορία γιατί δεν κινήθηκαν οι άντρες των Καλαβρύτων εναντίον των κατακτητών, με όποιο τίμημα αφού χαμένοι για χαμένοι ήταν, αλλά πίστευαν μέχρι τέλους ότι δεν είναι δυνατόν να συμβεί η φρικαλέα αυτή σφαγή; Γιατί πολύ απλά δεν θεωρούσαν ότι έφταιγαν σε τίποτα και τους φαινόταν αδιανόητο ότι ένας κατακτητικός στρατός θα φανεί ανελέητος στο σύνολο του πληθυσμού και δε θα τηρήσει τις διαβεβαιώσεις του προς τον άμαχο πληθυσμό και μάλιστα σε μια μη εμπόλεμη περίοδο . Αυτό που δεν υπολόγισαν σωστά οι Έλληνες (Καλαβρυτινοί) είναι ότι δεν υπάρχει ιστορικό προηγούμενο όπου ο νικητής να κουράζεται να κυνηγάει και να κατατροπώνει τον ηττημένο και να δείχνει ελεήμονα στάση. Αβίαστα προκύπτει η ερώτηση λοιπόν, για το πια στάση των Καλαβρυτινών από τις δυο, του '21 ή του '43, πρέπει να κρατήσει κάποιος προς τον κατακτητή με τη στολή, ή απ' τη βουλή αν προτιμάτε, στον οικονομικό πόλεμο που βιώνουμε σήμερα; (στον οποίο δε μας βάζουν όλους στην σειρά όπως τους Καλαβρυτινούς μήπως και καταλάβουμε που μας οδηγούν και μας περιποιούνται κατά ομάδες σύμφωνα με το εισόδημα, την ακίνητη περιουσία κ.λ.π του καθενός λες και θα γλυτώσει κανείς επειδή θα κουραστούν και θα σταματήσουν.) Επειδή θεωρώ αυτονόητη την απάντηση, σας καλώ όλους να συστρατευθούμε απέναντι στη λαίλαπα του αχόρταγου εχθρού και των πρωτοπαλίκάρων του. Είμαστε πολύτεκνοι, είμαστε κοντά στα παιδιά, είμαστε εκπαιδευτικοί, είμαστε κοντά στον Κοσμά τον Αιτωλό, ας οπλίσουμε τα παιδιά - μαθητές μας με τα απαραίτητα εφόδια για τις μάχες που δίνονται για το καλό της Ελλάδος, απομυθοποιήστε το φόβο, πάρτε κάτω από την ηγεσία σας (κατ' ηγεσία) τα παιδιά και στρέψτε το βλέμμα τους προς τον πραγματικό εχθρό και όχι μεταξύ αλλήλων, πάρτε πίσω το ρόλο του διαμορφωτή χαρακτήρων που μας πήρε μέσα απ' τα χέρια η τηλεόραση αναδεικνύοντας το ανούσιο star system – το ρόλο χειραγώγησης που επιτελεί, περισσότερο προς τους νέους και τέλος να γίνεται αυτό που δεν θέλει καμία κυβέρνηση ,εμπνευστές ενός καλύτερου αύριο που έρχεται αρκεί να αλλάξει η αποδεδειγμένα ανίκανη ηγεσία του σήμερα.

Ευχαριστώ για την επικοινωνία.

Μουζάκης Βασίλειος